

Ըստուեր կ'ընեն վրադ դափնիները շուրջի.
 Եւ խաղաղ քունըդ կը հըսկէ Յիշատակ.
 Դու կը նընջե՛ս, իբրեւ ծըննդեանդ օրն առջի:

Ամեն նոր դար նոր պիտ' բերէ քու անուն,
 Եւ դու դարձեա՛լ պիտի ծընիս... սըրտի մէջ,
 Ո՛հ, ո՛չ. երբեք չըվախճանիս պիտի դուն,
 Չի կապեցիր կեանքդ արեւո՛ւն հետ անշէջ:
 Օր մը, գուցէ, նոյնիսկ քունէ՛դ ալ զարթնուս՝
 Երբ հայ ճամբորդ մ'եկած դրախտի Երկրէդ՝ ա՛լ
 Ժըպիտ բերէ քեզ՝ արցունքի տեղ անյոյս.
 Օր մը, գուցէ, զարթնուս նոյնիսկ քունէդ ալ:
 Եւ իցի՛ւ թէ. դեռ պետք ունի Յայը քեզ.
 Յայը հիւղին, բանտին, վըշտին, խաւարին.
 Յայն որ՝ անգետ՝ կը սայթաքի աղէկէզ.
 Եւ Յայն որ՝ նենգ՝ կը սայթաքէ մոլեգին:
 Տե՛ս, կը սպասենք ամպածըրար, տըխրունակ.
 Եթէ դու չես կըրնար գալ՝ գեթ դըրկէ մեզ՝
 Րաֆֆիէն խօսք մը կազդուրող, լուսարձակ,
 Կամ սիրոյ ցոլք մ'Աբովեանի սըրտէն հեզ:
 Խօսէ՛, հոգւոյս շողի, յոյսի բառ մ'յետին
 Թող ցայտէ գանկըդ՝ որ անհուն աշխարհ մ'եր.
 Միթէ սափորը դատարկուած վարդաջրին
 Բուրումի հետք մ'ի՞ր կողերուն չի՞ պահեր:
 Բայց կը լըռե՛ս, ո՛վ մըտածման դու հըսկայ՝
 Որ սփինքս դարձար երազիդ հետ, անձանձիր,
 Ա՛լ չես խօսիր, մատը փառքի բերնիդ վրայ
 Կարծես կ'ըսես խաղաղ ճակտով. “Յեռացի՛ր”: